

zijt gij zelf tot den rang van gifmengers vervallen". En aan het einde vraagt hij wat men dan zou moeten lezen, als romans en tooneelstukken verboden zijn. Soms hun eigen geschriften? „Wacht u er toch voor te meenen dat ze even aardig zijn als de *Lettres Provinciales*: dat zou een zonderlinge inbeelding zijn. Ik zie wel dat ge dien schrijftrant wilt nabootsen en de opgewektheid van den heer Pascal is uw partij dan ook meer ten goede gekomen, dan al de ernst van den heer Arnauld. Maar deze opgewektheid ligt in het geheel niet in uw karakter. . . . Zoekt het dus maar in het ernstige genre. Vult uw brieven met lange en geleerde perioden. Haalt de kerkvaders aan. Neemt dikwijls uw toevlucht tot scheldwoorden en bijna steeds tot antithesen. Op dien stijl zijt ge aange-
wezen. Laat ieder zijn roeping volgen."

Men treft hier wendingen aan die later bij Voltaire teruggevonden zullen worden. En al moet dan niet vergeten worden dat Voltaire beter wist wat hij deed, dat er bij Racine eerder sprake is van humeur dan van overtuiging, toch doet dit geestig tekeer-
gaan tegen aanmatigende moralisten aangenaam aan: het blijkbaar onuitroeibaar genus verdient wel dat het tenminste af en toe op zijn nummer wordt gezet. Ondertusschen leefde de jonge schrijver voorloopig naar eigen aard voort. Port-Royal of geen Port-Royal, hij liet een aantal vroolijke vrouwen toe in zijn leven, en zij lieten hem toe, al was hij dikwijls de eenige niet. Zoo vrijde hij met de vrouw van den acteur Du Parc en later met die van den acteur Champmeslé. En hij schreef de reeks werken waardoor hij onsterfelijk zou worden. Het waren *Andromaque*, in 1667, *Britannicus* (1669), *Bérénice* (1670), *Bajazet* (1672), *Mithridate* (1673), *Iphigénie* (1674), en *Phèdre* (1677). Racine triumphans — dat is de jonge, slanke, welgekleede man, die als dichter van overwinning tot overwinning gaat, die met schoone vrouwen het leven geniet zooals het blijkbaar de bedoeling is dat het wordt genoten (een eventueele Nederlandsche Arnauld zij gerust: de echtgenooten dier vrouwen wisten zich schadeloos te stellen), wiens maatschappelijke en artistieke reputatie met iederen dag stijgt. In 1673, dus als hij 34 jaar is, wordt hij lid van de Académie française en een jaar later — weer zonder verplichting tot arbeid — rijksbetaalmeester te Moulins, waardoor hij meteen nu ook persoonlijk in den adelstand is verheven. Een schare van uitgelezen kenners omgeeft hem; door den besten criticus van zijn tijd, zijn vriend Boileau, wordt hij hoogelijk geprezen. De koning laat hem toe aan het hof, en geeft blijk van zijn welgevallen.

Waarom heeft dit een einde genomen? Waarom heeft Racine na zijn 38ste jaar — zijn 38ste! een van de jaren zijner jeugd nog, toen hij dus nog niet op de helft van zijn mondig leven was gekomen — het kunstenaarsleven verlaten om vervolgens — en het